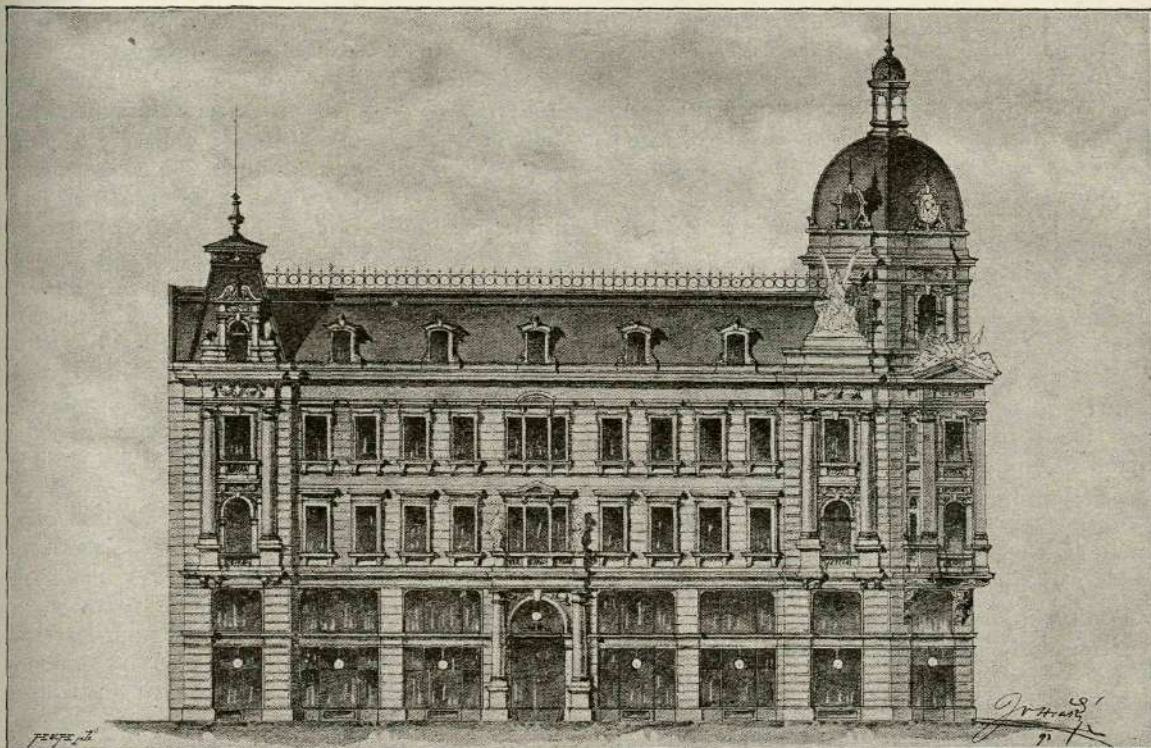


zavesti; izpirati sva jela njegovo rano, čakaje, da pride Španjol z neobhodno potrebno lekarno.

Kako je pač mogel Jules navzlic svoji „famosni ideji“ v tako kratkem času — od Španjolo-vega odhoda pa do sedaj je preteklo jedva četrto ure! — od spredaj in zadaj oviran in obložen, priti skozi petdeset korakov dolgi hodnik, to mi je še do današnjega dne neumljivo. Zaslužil je moje popolno priznanje, in s svojim ugovorom ga nikakor nisem namerjal grajati, nego samo malo podražiti, dotakniviši se najnežnejše strune v njegovem srcu.

Rad sem ga poslušal, kadar se je jedenkrat ogorčil in vzburl. — Bil je blaga duša, in prijateljska vez se je med nama od dne do dne bolj in bolj trdila.

Kmalu je prisopihal Pedro z lekarno. Po daljšem trudu in prizadevanju smo opazili pri ranjencu prve znake vračajočega se življenja: život njegov se je lahno stresel, zamolkel vzdih se mu je izvil iz prsij, in žila je začela hitreje in krepkeje bti; — slednjič je odprl oči in nas mrklo gledal. Z rokama se je prijel za rano, katero smo bili obvezali (krogla je seve še tičala znotraj), bolestno zastokal in se sklonil po koncu. S Julesom sva ga podpirala.



„Narodni dom“ v Celju. (Narisal inženir Iv. Hraský.)

„Kdo ste?“ vprašal je s slabotnim, počasnim glasom.

„Čúždenci,¹⁾ ki ti pa želijo dobro!“ odgovoril sem jaz.

„Dobro? — meni? ne! Mene sleherni le sovraži, zaničuje in zametava; samo moj gospod me ljubi, — ta me ljubi! Zanj rad umrjem, — o! tako rad!“

„Le miren bodi in ne vzbujaj se! Prenesli te bomo v bližnje selo, kjer boš našel zdravniške pomoči in zopet okreval.“

¹⁾ Tujci.

„Okreval? — ne! — z mano je pri kraju! Že čutim — tu globoko — tu me boli — umrl bom! In svojega gospoda več ne bom videl, — nič več! In jezen, srdit bo name, ker ne bo dobil pisma! — — Da, pismo, pismo moram imeti — moram! Kje je Pir? — kje? On je ima! — vzel je je —. Nazaj je daj! — nazaj!“

Zadnje besede je divje zakričal, da je odmevalo po votlini, z rokama odrinil naju dva, ki sva ga držala, in skočil kvišku: a noge so mu takoj zopet odpovedale, in padel je nazaj na tla. milo ječé. Iz ust se mu je udrila kri in ležal je mirno, nepremično; na pol odprte